

KATEHEZA ZA MESEC DECEMBER 2026

Tema: Učimo se živeti, da bomo znali umreti

Iz Hvalnice stvarstva

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri smrti,
ki ji nihče v življenju ne uide.
Gorje njim, ki umrjejo v smrtnem grehu,
a blagor njim, ki počivajo v tvoji najsvetejši volji,
zakaj druga smrt jim ne bo mogla storiti žalega.

Uvodna pesem

Kjer dobrota je, ljubezen

Svetopisemski odlomek

Mt 22,37–39

Jezus mu je dejal:

»Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej podobna: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.«

Vsebina in razlaga

Življenje je lepo, če ga živimo z brati in sestrami. Človek ni ustvarjen za samoto, ampak za odnos z Bogom in z ljudmi. Potrebujemo drug drugega, da skupaj delimo veselje, pa tudi takrat, ko pridejo preizkušnje, bolečina in žalost.

Na to nas spominjajo verzi **Simona Gregorčiča**:

Nesrečen, ki v nesreči biva sam,
a srečen ni, kdor srečo uživa sam.
Imaš li brate mnogo do nebes,
od bratov ne obračaj mi očes.
Duh plemeniti sam bo nosil boli,
a sreče užival sam ne bo nikoli.

Jezus nam kaže, da sta ljubezen do Boga in ljubezen do bližnjega neločljivo povezani. Ne moremo resnično ljubiti Boga, če ob sebi ne vidimo človeka, ki nas potrebuje. Zato življenje ne more biti samo skrb zase. Potrebujemo ljubezen, sicer lahko postanemo, kakor pravi apostol Pavel, »**brneč bron ali zveneče cimbale**«.

Jezus nam v priliki o farizeju in cestninarju pokaže dve popolnoma različni drži. Farizej se postavi pred Boga in našteva svoja dobra dela. Prepričan je o svoji pravičnosti in se primerja z drugimi. Cestninar pa se zaveda svoje grešnosti in preprosto prosi: »**Bog, bodi milostljiv meni grešniku!**« Jezus pove, da je cestninar odšel domov opravičen, farizej pa ne. Tudi v našem življenju obstaja nevarnost, da vidimo predvsem svoje zasluge in pozabimo na človeka ob sebi. Lahko izpolnjujemo svoje dolžnosti, molimo in delamo veliko dobrega, vendar nekaj bistvenega manjka, če ne vidimo brata ali sestre, če ne ljubimo.

To lepo ponazarja misel o človeku, ki pride pred svetega Petra. V življenju je pazil, da ni storil ničesar slabega. Njegove roke so bile čiste. Toda sveti Peter mu reče: »**Res imaš čiste in neomadeževane roke, toda na žalost so prazne.**« Vprašanje torej ni samo, česa slabega nisem storil. Vprašati se moram tudi: **Kaj dobrega sem storil za drugega?**

Poklicani smo, da živimo kot Božji otroci ter drug drugega sprejemamo kot brate in sestre. To je velika milost, hkrati pa velika odgovornost. Bratstvo ni samo beseda. Bratstvo je življenje. Za svetega Frančiška bratstvo ni bilo nekaj postranskega. Človeka, stvarstvo in vse življenje je sprejemal kot dar Boga. Tudi bratstvo OFS je prostor, kjer smo poklicani, da vero dejansko živimo. V bratstvu nismo samo zato, da se srečujemo, ampak da skupaj hodimo za Kristusom. To pomeni, da opazimo brata ali sestro, ki potrebuje pomoč, da znamo poslušati, da odpustimo, da ne iščemo samo svojih koristi, da skupaj nosimo križe in se skupaj veselimo.

Simon Gregorčič nas spodbuja:

Daritev bodi ti življenje celo,
oltar najlepši je srca oltar.

Naše življenje postaja daritev takrat, ko svoj čas, sposobnosti, toplo besedo, pomoč in ljubezen darujemo drugemu. V bratstvu smo poklicani, da ne tekmuje, ampak se podpiramo. Doumimo, da ima vsak svoje darove in svoje slabosti, v služenju drug drugemu pa rastemo.

Zato se učimo živeti in že danes ljubiti Boga in človeka ob sebi. Na koncu našega življenja ne bo najpomembnejše, koliko smo imeli in dosegli, ampak koliko smo ljubili, odpuščali, pomagali in bili drug drugemu bratje in sestre.

Sveti Frančišek je lahko smrt imenoval **sestra smrt**, ker je svoje življenje zaupal Bogu. Tudi mi se na smrt ne pripravljamo šele ob koncu življenja. Nanjo se pripravljamo vsak dan – z načinom, kako živimo. Zato naj naše roke ne ostanejo prazne. Napolnimo jih z dobrimi deli, naše srce z ljubeznijo, naše življenje pa z Bogom in bližnjimi. Če se bomo tako učili živeti, se bomo učili tudi umreti – v zaupanju, da smrt ni konec, ampak pot v večno življenje z Bogom.

Osebna vprašanja ali vprašanja po skupinah za premišljevanje:

1. Ali resnično doživljam člane svojega bratstva kot brate in sestre?
2. Ali znam opaziti človeka, ki je osamljen, bolan ali potrebuje pomoč?
3. So moje roke samo »čiste« ali so tudi polne dobrih del?
4. Ali se kdaj podobno kot farizej primerjam z drugimi in se imam za boljšega?
5. Komu bi lahko v prihodnjem mesecu namenil več svojega časa?
6. Kaj zame pomenijo Jezusove besede: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe?«
7. Kako se pripravljam na srečanje z Bogom in na večno življenje?

Odgovore si med seboj podelimo.

Naloga za bratstva

V prihodnjem mesecu naj vsako bratstvo naredi **eno konkretno dejanje bratstva**.

Obiščite bolnega, starejšega ali osamljenega brata, sestro; pokličite nekoga, ki že dolgo ni prišel na srečanje; pomagajte človeku v stiski ali skupaj naredite drugo dobro delo.

Na naslednjem srečanju si povejte, **kaj ste ob tem doživeli in kaj vam je to dejanje povedalo o bratstvu**.

Sklepna molitev

Gospod Jezus Kristus,
ti si nam pokazal, da pot k Očetu vodi po poti ljubezni.

Nauči nas ljubiti Boga z vsem srcem,
z vso dušo in vsem mišljenjem
ter svojega bližnjega kakor samega sebe.

Odpri naše oči,
da bomo videli brata in sestro ob sebi.
Ne dovoli, da bi bile naše roke prazne,
ampak naj bodo polne dobrih del,
usmiljenja, odpuščanja in ljubezni.

Pomagaj nam, da bomo v naših bratstvih
drug drugemu resnično bratje in sestre
ter da bomo nekoč skupaj s svetim Frančiškom
in vsemi svetimi dosegli veselje večnega življenja.

Amen.

Sklepna pesem

Odpri oči mi, da vidim te, Jezus

Naj nam ta kateheza pomaga, da bomo svoje življenje sprejeli kot Božji dar in ga ne bomo živeli samo zase, ampak **z brati in sestrami ter za brate in sestre**. Tako bodo naše roke ob srečanju z Gospodom ne samo čiste, ampak tudi **polne ljubezni in dobrih del**.